

Rakkaat ystävät!

Saksalainen ystäväni tervehti minua viime jouluna kortilla, joka jäi puhuttelemaan. Kortissa oli kuva leivonnaisista. Sen kääntöpuolella oli kertomus, joka ei kertonut paimenista, enkeleistä eikä joulu-seimestä vaan leivonnaisista.

Elettiin talvea 1946. Vuosi oli Saksassa niin kuin muuallakin Euroopassa ankaraa pula-aikaa. Elintarvikkeet olivat korttien takana.

Rouva Wolfia oli kuitenkin onnistanut. Hän oli saanut vaihdettua pellavakankaisen liinan muutama miin elintarvikkeisiin. Niitä varten hänellä oli suunnitelma. Ensimmäisenä adventtina hän leipoisi kakun ja yllättäisi sillä aviomiehensä. He kärsivät molemmat jatkuvasta näläntunteesta. Se oli kuin sairaus, joka piti pihdeissään.

Edeltävänä iltana vaimo totesi salamyhkäisesti: ”Huomenna leivon kakun.” Uutinen oli lajissaan niin iso, että aviomies näki koko yön unta – mistäpä muusta kuin kakusta.

Kun mies aamulla heräsi, vastaan tulvahti leivonnaisten ihana tuoksu. Ja toden totta, keittiön pöydällä näkyi uunituore kakku. Vaimo sanoi, että syödään se vasta iltapäivällä, kun ollaan tultu jumalanpalveluksesta.

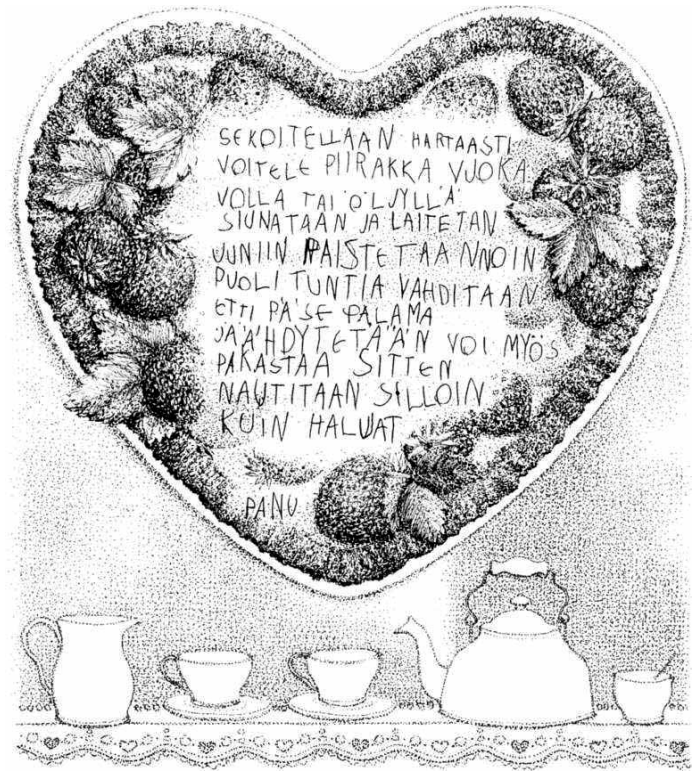
Kirkon ovella Wolfit tapasivat Langin pariskunnan, joka oli tuttu yhteisestä raamattupiiristä. Aliravitsemus näkyi heistä niin, ettei tervehtiessä voinut kuin sääliä. Langeilla näytti olevan vielä vähemmän mitä suuhun laittaa, rouva Wolf mietti tykönänsä. Myötätunnosta hän sanoi pariskunnalle: ”Tulkaa joku kerta meillä käymään, ilahtuisimme kovasti.”

Saarna meni jumalanpalveluksessa kakun omistajilta ohi. Ajatukset kulkeutuivat maagisella voimalla iltapäivään, kun he joisivat teetä ja söisivät kakkua.

Vihdoin koitti kaivattu hetki. Pöytä oli katettu, adventtikynttilä sytytetty ja rouva Wolf juuri leikkaamassa ensimmäisiä kakkupaloja, kun ovikello soi. Pariskunta ei liikahtanut paikaltaan.

Ovikello soi uudelleen. Rouva Wolf hiipi kuin vakooja kurkistamaan ikkunasta. ”Voi, ei”, hän huudahti, ”Langit seisovat

Kuva: Ritva Kosonen

oven takana. Miten he nyt tulevat? Että minun pitikin avata suuni.”

Wolfit toivoivat hartaasti, että vieraat kohta lähtisivät ovelta. Kun ovikello soi kolmannen kerran, rouva Wolf hiipi ulko-ovelle ja kuuli, kuinka toisella puolella pettyneenä todettiin: ”Eivät näytä olevan kotona.” Rouva Lang alkoi nyyhkyttää. Aviomies lohdutti sanomalla, että jäädään tähän odottelemaan. Ehkä he tulevat pian kotiin.

Veri pakeni rouva Wolfin kasvoilta. Mikä epäkiitollinen tilanne. Mutta pelkkä ajatus siitä, että he joutuisivat jakamaan kakun Langien kanssa, oli mahdoton.

Siirtyessään takaisin olohuoneeseen hän kuuli ulko-ovelta sanat: ”Joku liikkuu sisällä.” Nyt olivat hyvät neuvot tarpeen. ”Työnnä äkkiä kakku sohvan alle”, rouva Wolf sanoi miehelleen. ”Me syömme sen kun he ovat lähteneet.” Sitten vaimo meni ulko-ovelle. Langien ilo oli silmiinpistävä.

”Anteeksi kovasti, kun jouduitte odottamaan. Me olimme päiväunilla.” Vieraat pahoittelivat, etteivät tulleet sitä ajatelleeksi.

Vierailu olisi mennyt isäntäväen suunnitelmien mukaan, ellei Langeilla olisi ollut mukana pientä koiraansa. Se kuljeskeli olohuoneessa ja työnsi nuuskien kuononsa kaikkialle. Onneksi koiran isäntä tempaisi sen syliinsä ja piteli sitä kaulapannasta kiinni. Kuono koholla koira kuitenkin haisteli ilmaa. Hyvä että koirat eivät puhu.

Wolfit selittivät, että tee oli jo valmista, se oli keitetty heti lounaan jälkeen. Lämmitetyllä liedellä oli ollut hyvä keittää vesi, pitihän energiaa säästää. Kuin huomaamatta yksi valhe seurasi toistaan, kun pariskunta yritti selviytyä tilanteesta kunnialla.

Kuppeihin kaadettiin teetä. Sen kanssa tarjolla oli muutama sokeripala. Muuta ei pöytään tuotu. Vieraiden pettymys oli aistittavissa. He olivat tulleet kylään, mutta tarjolla oli vain kuppi teetä.

Tällä välin herra Lang oli laskenut koiran pois sylistään. Isäntäväki oli jäänyt sohvalle istumaan. Kumpikin piteli jalkojaan tiukasti sen aukon edessä, josta koira olisi voinut päästä sohvan alle. Yhtäkkiä koira kävi hyökkäykseen. Kuin riivattu se etsi itselleen kulkureittiä, haukkui, ulisi, murisi ja yritti sitkeästi työntää ruumistansa sohvan alle. Vieraat pyytelivät anteeksi minkä ehtivät. He selittivät, että koira käyttäytyy yleensä hyvin. Samaan aikaan isäntäväen otsalle levisi kylmä hiki. Kirottu kakku! Mutta tämä peli on pelattava loppuun.

Herra Wolf joutui sohvalle pitämään jalkojaan mitä eriskummallisimmissa asennoissa. Langeille hän selitti saaneensa sodasta pahan issiäksen, siksi hänen oli vaikea istua. Rouva Wolf tunsi yhtäkkiä ristiselässä

Kuva: Ritva Kosonen

voimakasta kipua. Se säteili ruumiissa kaikkialle. Voimat hiipuivat. Hän oli tullut pisteeseen, jossa kaikki alkoi tuntua yhdentekevältä.

Selkäsäryistä välittämättä hän nousi sohvalta, kumartui, työnsi kätensä sohvan alle ja veti sieltä esiin kakun.

”Me olemme leiponeet kakun”, rouva Wolf alkoi sopertaa. Piilotimme sen teiltä, koska halusimme syödä sen itse.” Sitten hänen äänensä petti. Kuului sydäntä särkevää itkua. Rouva Wolf ei muistanut koskaan aikuisena itkeneensä niin kuin tuossa hetkessä, vaikka sotavuosina oli ollut aihetta itkeä milloin mitään. Tämä itku oli toisenlaista. Hän itki omaa itseään, itsekkyyttään ja kovasydämisyyttään, jolla oli loukannut vieraitaan. Hän oli pettänyt heidän odotuksensa, olisi muina miehinä lähettänyt heidät nälästä kärsivinä takaisin kotiin. Oli tuskallista nähdä, millainen todellisuudessa on.

Kun rouva Wolf vihdoin rohkeni kohottaa päänsä, hän huomasi, että toisillakin oli itkusta punaiset silmät. Rouva Lang nieli kyynelitään ja sanoi sitten: ”Kyllä minä tiedän, miten nälkä sattuu. Olisin varmasti menetellyt aivan samalla tavalla.”

Molemmat pariskunnat katsoivat toisiaan ja alkoivat hymyillä. Ilmapiiri vapautui. Hymy muuttui parantavaksi nauruksi. Totuus oli kohdattu ja se teki valtavan hyvää.

Langit aikoivat lähteä kotiin, mutta isäntäväen mielestä se ei tullut kuuloonkaan. Sen sijaan herra Lang lähetettiin kotiin noutamaan perheen lapsetkin paikalle.

Samanaikaisesti rouva Wolf alkoi käydä kaikkia keittiön kaappeja läpi. Kakun lisäksi hän halusi panna pöytään kaikki aarteet, mitä sieltä vain löytyi: omenahilloa, viinimarjamehua ja korppuja. Kun seurue vihdoin istuutui pöytään, rouva Wolf huomasi jo ensimmäisen kakkupalan jälkeen, miten se teki hänet kylläiseksi. Näläntunne oli poissa. Muutkin kokivat tullessaan ravituiksi. Jopa Langien koira sai osuutensa.

Ennen kuin vieraat lähtivät, he päättivät laulaa vielä adventtivirsiä. Koskaan ennen tämä virsi ei säväyttänyt niin kuin nyt:

Autuas kansa, kaupunki, kun Jeesus saapuu Herraksi. On siellä rauha, rakkaus ja uusi toivo, uskallus. Hän tullessansa armon tuo ja avun neuvoillansa suo. Nyt olkoon kiitos Jeesuksen, hän saapuu luokse syntisen.

Rakkaat ystävät, kun me tänä jouluna toivotamme toisillemme hyvää joulua, eikö juhlan suurin hyvä ole tässä: Vapahtaja tulee raadollisen ihmisen luo, jolla on itsekäs ja kova sydän. Hänen hyvyytensä tekee ihmeitä. Kova muuttuu pehmeäksi, itsekäs jakaa omastaan. Anteeksianto luo yhteyttä. Kotiin ja sukuun, ystäväpiiriin ja työtovereitten keskelle hän antaa uuden toivon ja uskalluksen.

RL

Kiitosta koettelemusten keskeltä

Katsomme kiitollisina kulunutta vuotta taaksepäin. Meitä on siunattu matkoillamme. Jumalan sana on monella paikkakunnalla pudonnut hyvään maahan. Kiitämme taivaallista Työnantajaamme menneen vuoden koetusta hyvästä. Kiitämme teistä, ystävistä. Kiitämme taloudellisesta tuesta ja kaikesta saadusta rohkaisusta.

Olemme kiitollisia myös siitä, että Riitan silmävaiva on alkanut parantua. Kun tämä koetelemus alkoi hellittää, jouduimme kohtaamaan seuraavan, vielä kovemman koettelemuksen. Riitalla todettiin munasarjasyöpä. Hänet leikattiin marraskuun lopulla. Kasvi ei onneksi ollut ennättänyt lähettää etäispesäkkeitä. Silti solumyrkkyhoidot ovat väistämättä edessä.

Kiitos ystävät, jos muistatte meitä esirukouksin, että Riitta saisi tarvittavat ruumiin voimat tuleviin hoitoihin, että hoidot auttaisivat ja Riitta paranisi.

Toivotamme teille kaikille siunattua Adventin ja Joulun aikaa!

Marianne Jansson Riita Lammejärvi

PS. Jos osoitteesi muuttuu, lähetäthän meille tiedon siitä. Kiitos.

AKASIA-SÄÄTIÖ, Kauppalantie 25 A 4, 02700 Kauniainen

Puh. 09-728 4790, 050-300 1616 (RL), 050-354 3241 (MJ)

Kotisivu: www.akasia.fi

Pankkiyhteys: Sampo 800016-71257633 (Lahjoitusten viitenumero: 1009)

Kännykkäkolehti: Soittamalla numeroon 0600-91 898 tuet Akasia-säätiön työtä 10,10 eurolla.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	SAMPO PANKKI 800016-71257633	IBAN FI04 8000 1671 2576 33	BIC DABAFIHH
Saaja Mottagare	AKASIA-SÄÄTIÖ Kauppalantie 25 A 4 02700 Kauniainen	AKASIA-SÄÄTIÖN TOIMINNAN TUKEMISEEN	
TILISIIRTO GIRERING Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress Allekirjoitus Underskrift	ETELÄ-SUOMEN LÄÄNINHÄLLITUKSEN KOKO MAAN KATTAVA RAHANKERÄYSLUPA NRO OKH579A AJALLE 1.1.2009-31.12.2010 MYÖNNETTY 7.11.2008		
	Viitenro Ref. nr	1 009	
Tililtä nro Från konto nr	Eräpäivä Förfallodag	Euro	